

tot opbouwen des **lichaams** van Christus. Totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den **Zone Gods**, tot **eenen** volkomen' man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." (Efeze 4 vs. 12, 13.) Een goed fundament is allernoodzakelijkst; maar het gebouw moet zoowel opgericht als het fundament gelegd worden, Dit nu kan alleen geschieden door aan de Gemeente voor te houden den Persoon en het werk van Christus in al Zijne onderscheidene voortbrengselen en betrekkingen, en **door den volke** voor te stellen de groote onderscheidiugswaarheden van ons allerheiligst geloof. Neen, naar mijn oordeel, is zulk **eene** prediking, **wanneer** zij **voortvloeit** uit eene zoete en genadige bevinding der waarheid **Gods**, en van **de lippen komt** des predikers met die zalving en geur, die de Heere **alleen kan geven**, — zij is veel meer geschikt twijfelende zielen uit **vrees** en slavernij te verlossen, dan het uitschetsen der bewijzen van het leven **Gods** inwendig; want vaak gaat het, bij het zien op deze bewijzen, hoe meer zij zien **hoe** minder zij vinden; en in **plaats** dus van af te zien van zich **zelve**n op den Heere van leven en heerlijkheid, en genade voor genade te ontvangen uit Zijne volheid, zijn zij altijd bezig met zelfonderzoek — goed op zich **zelve**n, maar dikwerf leidende alleen tot zelf veroordeeling.

Er is nog een ander nadeel, om niet te zeggen, kwaad, in dat gedurig blijven bij het eerste werk, dat **namelijk** velen op kenmerken in plaats van op zegeningen rusten, Deze beide dingen nu zijn zeer onderscheiden en moeten immer afzonderlijk gehouden worden. Kenmerken of bewijzen vergelijk ik bij **mijlsteenen** of hand wijzers, of wilt gij, hekken of poorten, die alle goed zijn en noodzakelijk om den weg aan te wijzen en hem zeker te omheinen; — aan te wijzen hoe verre wij gekomen zijn; en een rustbank aan de zijde van den weg is **nuttig** en geschikt, om somtijds neder te zitten en te rusten wanneer wij vermoeid zijn; maar niemand zou steeds den nacht bij **eenen mijlsteen** doorbrengen, of gelijk de heiden denkt, dat zelfs **eene** tent aan de zijde des wegs met weinig levensmiddelen het eenigst noodzakelijke was, om ons voedsel en huisvesting te geven voor den nacht. Het zou voorzeker heel wat anders zijn dan een warm, verkwikkend logement, waar wij de noodige spijs en drank en rust konden erlangen, en den volgenden morgen met vernieuwde kracht onzen weg zouden vervolgen. Kenmerken als kenmerken op zich zelve — dat wij het immer bedenken, kunnen en zullen nooit de rust, voeding en **schuiling** zelve worden. Het zijn uitnemende wegwijzers; maar beproeft het om er u mede te verzadigen of voor **eenigen** tijd er in te rusten, en aldra hoort **gij eene** stem: hier is geen voedsel, geen rust. Gij moet verder gaan om voedsel en **rust**. Deze worden

alleen genoten, daar, waar Jezus zelf het **leger** spreidt, de tafel **toericht** en de gasten inlaat. Schoon wij dan de kenmerken en gestalten niet verachten noch voorbijzien, **want zij** zijn onmisbaar op hare plaats; doch zij het immer ons voorname oogmerk, uitzien en begeerte om zegeningen te erlangen, als de krachtige toepassing van het woord der waarheid aan ons harte, — eene ontdekking van Jezus aan onze ziel,

Deze gedachten zult gij misschien in overeenstemming vinden met het onderwerp, dat **wij** heden wenschen te bespreken, hetwelk voornamelijk dit groote punt ontdekt en **bewestigt** — zoo schoon in onzen tekst voorgesteld — dat God ons gezegend heeft, *alreeds gezegend heeft*, met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus Jezus; dat deze zegeningen niet voor het eerst gegeven worden wanneer **wij** gelooven, maar dat wij, als uitverkorenen in Christus, reeds bij voorbaat gezegend zijn met **elken** zegen, dien wij zullen genieten voor den tijd en in de eeuwigheid. Ik voor mij kan zeggen, dat ik veel dierbaarheid en zaligheid heb gezien en gevoeld in de waarheden, **zoo** duidelijk in deze woorden voorgesteld, en was begeerig, door hetgeen ik er van zag en genoot, ze voor u te brengen, dewijl ze in alles zeer ter bemoediging en vertroosting zijn van hen, die verlangen en uitzien naar de bezoeken der genade en liefde **Gods**. En inderdaad, als wij **behooren** tot hen, die *in Zijnen* Geliefden Zoon gelooven, en God zelf ons alreeds gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen, en die opgelegd in de Hemelen in Christus Jezus, hoe worden wij daardoor aangemoedigd om tot Hem te komen in geloof en gebed, om uit *Zijne* volheid te ontvangen zoodanige **mededeelingen** van Hemelsche genade, als ons brengen kan tot eene innerlijke genieting en liefelijke bevinding der zegeningen zelve.

Onthoudt en bedenkt dan steeds deze drie dingen: le dat wij alreeds gezegend zijn met alle **geestelijke** zegeningen in Christus; **2o** dat deze zegeningen aan onze ziel moeten ontdekt en toegepast worden ; **3o** dat wij door het geloof deze zegeningen omhelzen en ons **zelve**n toeëigenen.

In de opening der woorden van onzen tekst wil ik, onder des **Heeren bekwaam** makende genade :

1. Uwe aandacht zoeken **te vestigen** op dat gezegend feit, reeds meermalen genoemd, dat God „*ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus ;*”
- II. Aanwijzen het *einde, doel en oogmerk* **Gods** met dien zegen : „**opdat** wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde.”
- III. Onderzoeken de oorzaak, of het bepaalde *voornemen* **Gods**, waarnaar Hij dit deed: „Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld.”

1. Maar alvorens ik tot de diepte van mijnen tekst zoek door te dringen, om in des **Heeren** kracht eenige zijner uitgelezene **schatten** op te halen, zal het goed zijn eene duidelijke bevassing te erlangen van sommige uitdrukkingen, door den Apostel in denzelfden gebezigd. Trouwens, wanneer wij de **beteekenis** der woorden hier gebruikt om de groote waarheden te **beschrijven** niet recht vatten, dan zullen wij zeer moeilijk den zin van den tekst verstaan. Ook is dit **geene** raadgeving alleen voor deze gelegenheid. Wanneer wij de Heilige Schrift lezen, dan hebben wij altijd te zoeken naar het recht verstand van de uitgebreide beteekenis der woorden, die de gezegende Geest gebruikt in de openbaring der **Hemelsche** waarheid. Het is eene droevige opmerking te zien, hoe velen, zelfs van **Gods** geliefde kinderen jaar in jaar uit de Schrift lezen, en **toch** met al bun lezen aan het einde even weinig van den zin des **Geestes** **schijnen** te verstaan, als bij den aanvang. Dit kan **eensdeel** ontstaan uit eene natuurlijke stompheid des verstands, doch kan **groo-
tendeels** vaak toegekend worden aan eigen traagheid en zorgeloosheid. Het Woord van God laat zich, althans niet met eenig voordeel lezen op deze trage, zorgelooze, onverschillige **wijze**. Om zijne schatten deelachtig te worden moet het onderen doorzocht worden, biddende en overdenkende, gelijk de wijze Salomo spreekt: „Ja, **zoo** gij tot het verstand roept, uwe stem verheft tot de verstandigheid; **zoo** gij haar zoekt als zilver, en naspeurt als verborgene schatten; dan zult gij de **vreeze** des **Heeren** verstaan, en zult de kennis **Gods** vinden. Want de Heere geeft wijsheid; uit Zijnen mond komt kennis en verstand,” (Spreuk. 2 vs. 3-6.) Ik wil daarom vooraf uwe opmerking vragen bij enkele woorden of uitdrukkingen, welke de Hellige Geest hier bezigt door de pen van Paulus, die **zoo** ik eenvoudig en duidelijk mogelijk zal trachten te verklaren,

1. Vooreerst dan, welke is de meening van het **woord** gezegend, dat zulk eene voorname plaats in onzen tekst beslaat? — „**Gezegend** zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus,” Gij bemerkt, dat de Apostel den God en Vader van onzen Heere Jezus **Christus** zegent, dewijl Hij ons met geestelijke zegeningen gezegend heeft; en **zoo** is het duidelijk, dat hij dat woord in meer dan één zin gebruikt, aangezien wij niet kunnen gezegd worden God te zegenen, gelijk Hij ons zegent. Bij ons is het alleen een toeschrijven van lof en prijs **aan** God: want hoe zouden wij, door eenige onzer woorden of daden, iets kunnen toevoegen tot de zaligheid Desgenen, Die de eeuwig Gezegende is 3 Maar Zijn zegen stelt ons in het bezit en genot van hetgeen ons eeuwig gelukkig zal maken, Hij zou immer dezelfde zijn, hetzij wij Hem zegenen

of niet; doch **zoo** is het niet met ons. Door al de millioenen bunders land met zijn menigte koren door de zon gerijpt, is niet het minste licht, warmte noch groeikracht aan die zon toegevoegd ; maar waar zou de spijs **zijn** der **menschen**, buiten hare heerlijke stralen ? **Alzoo** kan al onze lof en dankzegging niets toevoegen aan de volzaligheid en heerlijkheid **Gods**; want **Hij** zou steeds zijn die **Hij** is, al waren wij allen onder Zijnen vloek omgekomen, Eu toch verwaardigt Hij zich Zijn oor te neigen **naar** onze fluistering van dank -en lof, en **Hij** verheerlijkt Zich door ons te zegenen,

Doch om terug te **keeren**. Wat hebben wij dōor dat woord : gezegend **te** verstaan? Het is een woord vaak door ons **en** anderen gebruikt, **gelijk** zoovele woorden uit de Schrift, waarvan wij **geene** juiste bevatting hebben, en ons de moeite niet getroosten hunnen rechten zin te vragen; ons vergenoegende met eenig onbestemd, valsch denkbeeld, hetwelk ten lange laatste slechts een ongenoegzame uitvlucht is voor onze **vrij-**willige onkunde, Het woord gezegend beteekent in schriftuurlijk & zin, naar zijne letterlijke opvatting, dingen of zaken, van welke men **wèl** spreekt, die onze **bijzonderste** aandacht verdienen ; en ten opzichte van Goddelijke zaken datgene, waarvan God zelf **wèl** spreekt, Die het einde ziet van den beginne, en alle dingen met de meest volmaakte kennis doorgrondt. Wij kunnen **dus** aanmerken, dat het gezegend zijn beteekent die dingen, van welke God zelf **goed spreekt**. **Hetzij** derhalve **opzichts** de beschouwing Gade **Of ten** aanzien zooals wij **de dingen** beschouwen als verlicht door Zijne genade, dan is de eenvoudige beteekenis des **woords**, dingen, die prijzens- en begeerenswaardig zijn. God spreekt er wel van: want de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met deze zegeningen, kent hare waarde, verstaat **volkomenlijk** de overtreffende uitnemendheid Zijner eigene gaven; en wij mogen ons wel verzekerd houden, **dat** als **Hij** Zijnen **eeniggeboren** Zoon gaf en ons zegende met allé geestelijke zegeningen in Hem, Hij wel kende de diepte Zijner eigene liefde, de volheid Zijner eigene wijsheid, de rijkdommen Zijner eigene genade, en dien eeuwigen staat van heerlijkheid tot denwelken **Hij** besloten heeft **ons** te brengen. Wij moeten mede opmerken, dat Hij gezegd wordt ons te hebben „gezegend **met** alle geestelijke zegeningen **in Christus**.” De zegeningen in den **gemoede** **Gods** waren waardig aan- en overeenkomstig den Zoon Zijner liefde, in **Wien** alle deze zegeningen vereenigd zijn. Wij **kunnen** onze gedachten des aangaande niet te hoog verheffen; want wat wii ook bedenken of zelfs beaeeren. **Gods voornemen** van liefde overtreft die alle, want het is **gelijk** de Apostel verklaart: „Geen oog heeft gezien, en geen Oor -heeft gehoord, en in geen

measchenhart is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben," (1 Cor, 2 vs. 9.)

Nemen wij het woord : *gezegend* met *toepassing* op onze gedachten en uitspraak ; dan zijn het dingen, van welke wedergeborenen wèl spreken, en vormen een onderwerp van groote verwondering en lof, niet alleen voor den tijd maar ook voor de eeuwigheid, Deze Goddelijke wezenlijkheden zijn inderdaad verre boven het gezicht en bereik **van het** aardschgezind gemoed. **Inplaats** van goed, spreken de meeste menschen veeleer kwaad daarvan; en wel verre van **souvereine** genade, onderscheidene gunst, uitverkiezende liefde, verzoenend bloed, rechtvaardigende gerechtigheid zegeningen te noemen, apreekt men er Veeleer van als verderfelijke denkbeelden, losbandige meeningen en gevaarlijke **leeringen**.

2, Vervolgens werpen wij een blik op de uitdrukking: *geestelijk*. De Apostel zegt, dat God ons gezegend heeft met alle *geestelijke* zegeningen. Vestigt uw oog en hart derhalve op dat, **eene** woord : „geestelijke.” Er zijn natuurlijke zegeningen, en deze zijn ook gaven van Hem, in Wien wij leven, ons bewegen en zijn. **Zoo** vinden wij onderscheid tusschen de zegeningen, die Izak aan Jacob en aan **Ezau** gaf. Jacob verwierf geestelijke zegeningen : „**Zie** de reuk mijns zoons is als de reuk des velds, hetwelk de Heere gezegend heeft.” Doch hij gaf hem ook tijdelijke zegeningen : „**God** geve u van den dauw des hemels, **en** de **vettigheden** der aarde, - en menigte van tarwe en most.” Maar gij **zult** bemerken, dat toen **Ezau** inkwam en uitriep: „**Hebt** gij maar dezen **éenen** zegen, mijn vader? zegen *mij*, ook mij, **mijn** vader!” — er toch geen zegen te geven was; want het eenigste antwoord **was**: „**Zie**, de vettigheden der aarde zullen uwe woningen zijn, en **van** den **dauw** des hemels van boven af,” en **eene** belofte van in de toekomst **Jacobs** heerschappij te zullen afschudden. Er wordt vaak gezegd, en ik **zeide** het **zoo** even ook nog, dat Izak Ezau zegende; doch wanneer gij de plaats (Gen, 27) nauwkeurig onderzoekt, dan **zult** gij geen enkel woord van zegen daarin vinden. Ezau had dus **gunst** zonder zegen : — een **gedeelte** van het deel van Jacob? zijn **aardsche** deel: want; de heerschappij aan Jacob gegeven over de volken en natiën, en het heer **zijn** over **zijne** broeders, met bedreiging van **eenen** vloek over **allen**, die hem vloekten en zegen **over** hen, die hem zegenden, **stelde** hem als erfgenaam in bezit van de geestelijke zegeningen Abrahams, in wien al de geslachten des aardrijks zouden gezegend worden. (Gen. 12 : 3.) Doch Ezau had zijn deel zonder den zegen **Gods** over hetzelfde. Aldus, in zekeren zin, zijn de vettigheden der aarde en de dauw des hemels alleen zegeningen voor **Gods** volk. Anderen mogen hebben gezondheid, sterkte, wereldsche voorspoed **en**

geluk in het leven; maar **zij** zijn niet gezegend in den waren zin des woorda, omdat **Gods** hand daarin niet gezien of **gekend** wordt, Integendeel, hoe meer zij daarvan hebben, overeenkomstig de beschrijving van Job, des te meer worden zij geweldig in vermogen, hoe meer hunne huizen vrede hebben zonder **vreeze**, des te meer nemen zij trommel en harp, en verblijden zich op het geluid des orgels, zij verslijten hunne dagen in het goede, en toch zeggen zij tot God: „**Wijk** van ons ! want aan de kennis Uwer wegen hebben wij **geenen** lust.” (Job 21 :7— 14.)

En nochtans van tijdelijke zegeningen, hoe ook door ons met een dankbaar hart ontvangen, wordt in onzen tekst niet gesproken. Deze zijn „**geestelijke** zegeningen.” — En wat moeten wij door geestelijke zegeningen verstaan in onderscheiding van tijdelijke ? — Wij kunnen ze als zoodanig beschouwen, beide ten opzichte van God den Gever of ons **zelve**n als ontvangers, Beschouwd **opzichts** Hem als Gever, zijn zij de zoodanige aangezien Hij die ze geeft een Geest is; zegeningen bestaande met het karakter **Gods**, als een reine en heilige Geest, en derhalve in zich **zelve**n rein, heilig en **Hemelsch**, gepast aan een geestelijk gemoed; en dus onderscheiden van eenige aandoeningen des **lichaams**, of eenige gedachte, begeerte en gevoel van ons natuurlijk verstand. Het zijn geestelijke zegeningen in dien zin, dat de Heilige Geest ze openbaart **aan** de ziel en ons voor haar genot toebereidt. Beschouwen wij ze in betrekking tot ons, die ze ontvangen, dan kunnen wij zeggen, dat ze al de zegeningen en gewisse barmhartigheden des eeuwigen verbonds in zich bevatten, alles wat tot het leven en de Godzaligheid noodig is; ook is er geen enkelen zegen opgelegd in de volheid van Christus, die zij niet in zich bevat. Eeuwig leven, vergeving van zonde, aanneming tot kinderen **Gods**, heiligmaking, vrede in zijn fundament en vruchten, en rechtvaardiging in al hare zegeningen, zijn opgelegd in deze geestelijke zegeningen, O hoe zeer schieten de grootste weldaden en gunstbewijzen voor dezen tijd te kort bij deze Hemelsche en blijvende zegeningen. Wat zijn gezondheid en krachten, huizen en landen, rijkdommen en **eere**, en alles wat de aarde groot of goed mag noemen, — wat zijn die alle, vergeleken bij **eene** goede hoop des eeuwigen levens, wanneer ons arm, vuil lichaam zal nederdalen in zijn oorspronkelijk stof.

3, Enkele woorden over het: „*in den Hemel*,” schoon wij daartoe straks gelegenheid zullen hebben. Wij worden gezegd gezegend te zijn „**met** alle geestelijke zegeningen in den Hemel.” Ook kunnen wij hier, naar het oorspronkelijk lezen: „**in** de Hemelsche **plaatsen**.” En terecht: onze gezegende Heere is in de Hemelsche plaatsen ; Hij is opgevaren in de hoogte om te zitten aan de rechterhand **Gods** in de hoogste Hemelen; en

gelijk al onze zegeningen zijn in Hem en **Hij** in de Hemelen is, en daar zal zijn totdat Hij andermaal zal gezien worden tot zaligheid, **alzo** zijn onze geestelijke zegeningen in den Hemel, omdat zij uitgaan en samenloopen in Hem, die daar zit in de volheid Zijner heerlijkheid, als de Hoogepriester over het huis **Gods**.

U aldus tot den tekst **zelve**n geleid hebbende, laat ons nu, met **Gods** hulp en zegen, trachten af te dalen in deze **zoet**-vloeiende wateren van den **Siloam**, en van dezelve drinken als vloeiende vol zoetheid en zaligheid voor onze **oogen**.

De voorname schoonheid en zegen in den tekst is, gelijk ik te voren aanmerkte, dat God ons gezegend, alreeds gezegend, heeft **met** alle geestelijke zegeningen. Welke geestelijke zegeningen er derhalve in **Gods** hand zijn om te geven of voor het hart des menschen om te ontvangen, met die geestelijke zegeningen waart gij alreeds gezegend, **zoo gij** een heilige, een geloovige in Christus Jezus **zijt**; want aan de zoodanige is de brief geschreven en dezulken bedoelt de Apostel met het woordje: ons, Deze geestelijke zegeningen nu kunnen wij verdeelen in twee verschillende klassen, Sommige **derzelve** zijn voorafgaande aan den val des menschen,, anderen volgen daarop.

Wij moeten niet veronderstellen, dat God voor het eerst de kerk **begon** te zegenen toen Adam viel, want wij lezen in onzen tekst, dat Hij ons uitverkoor in Christus, **vóór** de grondlegging der wereld. De geestelijke zegeningen dus, waarmede God zijn volk zegende in den Hemel, gaf Hij hun in Christus voor de grondlegging der wereld; en derhalve waren zij den val voorafgaande. Dat ik dit eenigszins zoek te verduidelijken, nadeemaal mijne gestelde onderscheiding **zoo** dadelijk u niet helder zou kunnen zijn, God de Vader had van eeuwigheid de Gemeente lief. Dit volgt niet alleen uit **Zijne** eigene onveranderlijke natuur en de eeuwigheid van Zijn wezen, maar ook is het duidelijk uit die wondervolle woorden van onzen allergenadigsten Heer, in **Zijn** Hoogepriesterlijk gebed: „**En** Gij hebt hen liefgehad, gelijk Gij Mij liefgehad hebt,” (Joh. 17 vs. 23.) Het woord „**gelij**k,” geeft niet alleen de ‘mate, maar ook den duur te verstaan, hetzij **vóór** of na den tijd. Wanneer begon de Vader Zijnen dierbaren Zoon lief te hebben? Aan de liefde was noch kon zijn eenig begin, want Hij was **Zijn** eeuwige Zoon; en de eeuwigheid kent begin noch einde. Indien God nu de Kerk liefhad met dezelfde liefde, waarmede Hij Zijnen Geliefden Zoon beminde, **zoo** moet zij eene liefde geweest zijn van dezelfde eeuwigheid. Deze liefde was derhalve gansch onbepaald van wat de Kerk zou wezen in dezen tijd, tenzij gij **denkt** dat de tijd, — ik zou haast zeggen, — dat het wezen **Gods** verandert; want als „**de** Liefde” is Hij een rein Wezen

van liefde, welke verscheidenheid noch wisseling kent, dewijl „bij Hem geene verandering is noch schaduw van omkeering.” (Jacs. 1 : 17.)

Liefde dus, de liefde Gods, onafhankelijk van alle gevolgen en omstandigheden, was de eerste **geestelijke** zegen, waarmede Hij de Gemeente zegende in den Hemel in Christus,

Doch liefde, hetzij in God of menschen, is werkzaam, dat is zij gaat uit en ontdekt zich in vruchten en uitwerkselen. En welke was de eerste vrucht en uitwerking van deze liefde Gods? Was het niet deze, dat Hij **de Kerk gaf aan Zijnen geliefden Zoon**, om Zijne bruid en vrouw te zijn? — want in Zijne liefde tot de Kerk besloot God haar deelgenoot te maken Zijner eigene heerlijkheid, om haar te brengen tot de genieting van **Hemzelven**; en de weg, dien Hij daartoe verkoos — en hoe omhelst en **eigent** het geloof zich **denzelven** toe! — **was** door haar **deelgenoot** te maken van de heerlijkheid van Christus, als **Zijnen** eeniggeboren Zoon. Is dit niet **Evangelie**-leer, en in de volmaakste overeenstemming met de woorden van onzen Heere Jezus : „Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven ?” — „Ik bid voar hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor **degenen**, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al het **Mijne** is Uwe, en het Uwe is **Mijne**; en Ik ben in hen **verheerlijkt**.” (Joh. 17: 9, 10.) Moeten- wij dan niet zeggen, dat deze liefde Gods tot de Kerk in Zijnen geliefden Zoon eene gave of zegen is, voorafgaande aan den val en onbepaald van **denzelven**?

Msar hieruit volgt wederom, zoo het al niet een gansch andere zegen is, **dat** toen de Vader de Gemeente **gegeven** bad aan Zijnen geliefden Zoon, en Hij baar van Zijne hand bad aangenomen en met een zelfde omhelsd, — want de Vader en de Zoon zijn één in gemoed zoowel als Zij één zijn in **Wezen**, — haar eischende **als** Zijne bruid, zoo vloeide de **gunst** en goedkeuring des Vaders tot haar, **niet** slechts zooals Hij haar **aanzag vóór** Hij ze gaf aan Zijnen beminden Zoon, maar ook **als** Zijne bruid **en** vrouw. Dat ik dit met een zinnebeeld opheldere; — een schriftuurlijk beeld, gelijk onze Heere spreekt van een' zeker koning, die **zijn**en zoon een bruiloft bereidde. (Matth. 22 vs, 2.) Een mensch van booge afkomst en uitgebreide bezitting **wenschte** dat zijn zoon en **erfgenaam** zou **huwen** naar den eisch van zijn stand en de behoefte zijner betrekking. Nu is er eene adelijke dame in zijn oog, die hij **zou wenschen** dat deelgenoot des levens werd van zijn zoon; **en** als zoodanig **bemint** hij haar met toekomstige beschouwing van hare vereeniging met hem, En ziet, het geschiedde dat de genegenheden van den zoon op hetzelfde voorwerp vielen, Hij beminde dezelfde dame, welke zijn vader in zijn gemoed voor

hem had uitverkoren, **Zij** ontmoeten elkander; hebben elkander wederkeerig lief; **zij** worden vereenigd ; **zij** wordt **zijne** vrouw. Nu gaat des vaders liefde niet alleen tot haar uit **als** die **hij** te **voren** reeds eene gepaste gezellin voor zijnen zoon keurde, maar hij bemint haar met eene toegevoegde liefde, uit kracht **eener** meer **teedere** betrekking tot haar, als de vrouw van zijnen zoon, — Is er niet eenige gelijkheid tusnchen deze opheldering en de liefde Gods tot de Gemeente? Hij heeft haar lief, omdat zij Christus eigendom is. Zij is Hem **eene** dochter geworden, gelijk **Hij** haar in Psalm 45 aanspreekt: „**Hoor**, o dochter !” (vs. 10.) Daarom lezen wij, dat God ons „**begenadigde** in den Geliefden,” (Ef. 1 : 6.)

Deze dingen samenvattende, ziet gij, dat er drie geestelijke zegeningen waren, voorafgaande aan den val en onafhankelijk van denzelven. Als daar is: de liefde **Gods** tot de Kerk; de **gifte** van haar aan Zijnen geliefden Zoon; Zijne liefde en goedkeuring van haar als Zijne begenadigde bruid en vrouw.

Laat mij eenige dier geestelijke zegeningen aanwijzen, die wel niet kunnen gezegd worden ten **eenenmale** af te hangen van- en toch **bij** uitnemendheid gepast te **zijn** tot het **heelen** der breuk, die de val tusnchen God en ons daar stelde; want **wij** moeten immer bedenken, dat Adams val, om **zoo** te spreken, alle gemeenschap en betrekking **tusnchen** den meesch en zijnen Maker verbrak, Niemand, die de heiligheid **Gods** en het kwaad of de zonde kent, kan er aan twijfelen dat Adams val een **vreeselijke** sluitboom vormde tusnchen God en de Gemeente, welke **moest** weggenomen, de bres **toegemuurd** en de breuk ganschelijk geheeld worden, of de God van heiligheid en waarheid kon ons nooit aan Zijn hart hebben ontvangen, opdat wij in Zijne tegenwoordigheid **eene** heerlijke eeuwigheid zouden doorbrengen. God zegende ons derhalve niet alleen met de geestelijke zegeningen, die ik beschreven heb als voorafgaande aan- en onbepaald van den val, maar ook met die, welke **onmiddellijk** met verlossing in verband staan, — verlossing door den val -noodzakelijk geworden. Deze zegeningen derhalve, zijn gegrond op de **vleeschwording** van **Zijnen** -geliefden Zoon, en op de offerande, die Hij aan het kruis opofferde, door Zijne dierbare bloedstorting en sterven.

Gelijk nu het werk der genade aan het hart begint met eene overtuiging van zonde, **zoo** zijn deze, schoon niet in orde, de eerste geestelijke zegeningen, die door het geloof bevat en omhelsd worden. Het wordt noodzaak bij ons. — „**O** God ! wees mij zondaar genadig.” „Wat zal ik doen om zalig te worden?” „**Hoe** kan ik den toekomstigen toorn ontvlieden?” — dit zijn de eerste gewaarwordingen, de eerste bekommerende uitroepen eens ontwaakten zondaars.

En de eerste zegen dan? — Is het niet de volle en vrije *vergeving van zonde*?² Ziet hoe vriendelijk en genadig de **Heere** ons tegemoet treedt -juist met dien geestelijken zegen, die **zoo** gepast is aan onze treurige zaak, **zoo** geschikt aan onze ellende en wee als rechtvaardig veroordeelde zondaars voor Hem: „**In** Welken (dat is, in Christus,) wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade.” (Ef. 1: 7.) **Zoo** wij dan tot die gelukkigen behooren, die „**heiligen** en geloovigen zijn in Christus Jezus,” tot welken de Apostel spreekt als medegezegenden van God, dan zegende Hij ons alreeds met de vergeving onzer zonden. Al onze zonden werden gelegd op het hoofd van onzen Borg; Hij droeg ze alle in Zijn lichaam op het hout, Hier leed **Hij**, opdat wij niet hier namaals zouden lijden ; Hij verdroeg de **pijn** en angsten der hel, opdat Hij ons de wellusten des Hemels *zou* geven ; **Hij** stierf, opdat wij niet voor eeuwig zouden sterven; en Hij stond op van de **dooden**, opdat wij met Hem zouden **verrijzen** en nevens Bern plaats erlangen in den Hemel, Dit alles hebben wij als wij vereeniging hebben met Chriatus; want „**in Hem**,” dat is, uit kracht van vereeniging met Hem, hebben wij „**de** verlossing door Zijn bloed.” En merkt het wel op, hoe het alles is „**naar** den rijkdom Zijner genade.” O rijkdom dier genade, tot overvloeiens toe vol, steeds vermeerderde genade, opdat verlossing door het bloed van Christus **zoo** vol en volkomen zou wezen als de volheid der gunste **Gods!** Indien deze genade rijk is, hoe rijk moet de verlossing zijn ; **zoo** de verlossing rijk is, hoe rijk moet de vergeving **zijn** door die verlossing ; en hoe gepast zijn deze drie rijke zegeningen : genade, verlossing en vergeving aan harten, die door zonde en satan zijn beroofd en ontdaan van al wat goed is. Doch hoevelen zijn er onder **Gods** lieve volk, die ten dozen aanzien zeer beproefd en geoefend zijn, om te gelooven in de uitdelging van zonde; dat is, haar **zoo** te gelooven, dat zij eene zoete persoonlijke, bevindelijke verzekering omdragen, **dat** al hunne zonden vergeven zijn. Zij komen er nog toe geringer gunsten te erkennen en te gelooven, indien ik het **zoo** mag uitdrukken : eene kleine genadegift ; maar zij kunnen zich niet opheffen tot de zoete overtuiging, dat zij deel hebben aan die groote genade der vergeving ; en ook **kunnen** noch willen zij het gelooven, totdat de Heilige Geest hen daarvan verzekert, door het brengen der getuigenis van vergeving der zonde aan hun hart. **En** zagen, geloofden en genoten ze slechts hoe zij gezegend, alreeds gezegend, zijn met deze beste en grootste van persoonlijke gunsten, als een dier geestelijke zegeningen, met welke God hen in Christus gezegend heeft. God heeft alreeds hunne zonden vergeven, weggedaan, achter Zijnen rug geworpen en zal ze

nimmermeer gedenken. Ik ken de zwakheid van ons geloof, en het rampzalig ongelooft en wantrouwen **onzes** harten onder de schuld der zonde; — ook wil ik niemand **eene schrede** verder leiden dan God hem gebracht heeft, of iets zeggen, dat iemand tot vermetelheid zou voeren; maar dit mag ik zeggen, tot **eenen** iegelijk uwer, die een geestelijk kenmerk draagt van een heilige en geloovige te zijn in Christus Jezus, dat God u alreeds **gezegend** heeft met de vergeving der zonden, door u **deelgenoot** te maken van de **verlossing Zijns** Zoons.

Een andere zegen, waarmede God **Zijn** bemind volk heeft gezegend in den **Hemel** in Christus is, **dat Hij ze gerechtvaardigd heeft om niet**. Onze gezegende Heere bereidde voor hen een **mantel** der gerechtigheid. Hij gehoorzaamde de wet vóór hen, droeg hare **straf en verduurde** baren vloek, en heeft ons **alzo** **verlost** van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons. (Gal. 3 vs. 10.) Ja, God zelf „**heeft** dien, die **geene** zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid **Gods** in Hem.” (2 Cor. 5 vs. 21.) Zij worden dus om niet gerechtvaardigd uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is. (Rom. 3 : 24.) Zijn naam is „**Heere** der gerechtigheid,” (Jer. 23 : 6) en „**in** Hem zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen het gansche zaad van Israël.” (Jer. 45 : 25.) Een besef hiervan maakte de kerk van ouds verblijd en zingende: „**Ik** ben zeer vroolijk in den Heere, mijne ziel verheugt zich in mijnen God, want Hij heeft mij bekleed met de kleederen des **heils**, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan ; gelijk een bruidegom **zich** met priesterlijk sieraad versiert, en als **eene** bruid zich versiert met haar gereedschap.” (Jes. 61 : 10.)

En de vrucht en uitwerkselen dezer twee geestelijke zegeningen? — De vergeving **onzer** zonde en de rechtvaardigmaking onzer personen is daar, om ons **vrede te geven met God**. Er is geen vrede met God dan alleen voor **zoover** er besef is **van** de vergeving der zonden, en eene genadige overtuiging van gerechtvaardigd te zijn. Doch deze beide zegeningen kunnen wij niet bevindelijk bekennen, aler het **Gode** behaagt Christus aan onze ziel te ontdekken, en Hem, om **zoo** te zeggen, voor onze **oogen** stelt als het ‘voorwerp **onzes** geloofa. Dan, naarmate van dat geloof, is er omhelzing van **Zijn** dierbaar bloed door **eene** levende consciëntie, **een vastklevan van** Zijne rechtvaardigheid, en **alzo** vrede met God door het geloof, Zegt de Heere niet: „**Of** hij moest Mijne sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken ; vrede **zal** hij met Mij maken?” **Gods sterkte** aan te **grijpen** is vast **te** houden aan de kracht Zijner genade in het werk der verlossing; te zien en te gevoelen, dat er liefde in ontdekt is, gelijk de bruid zegt : „**sterk** als de dood,” — **zoo** sterk, „**dat** vele wateren haar

niet zouden kunnen uitblusschen, ja de rivieren ze niet zouden verdrinken .” (Hoogl. 8 vs. 7.) Vrede dus, als de vrucht en het gevolg van rechtvaardigende gerechtigheid is derhalve een geestelijke zegen, met welke ons God gezegend heeft in de hemelen in Christus Jezus, Daarom **hooren** wij den Apostel in al zijne zendbrieven bidden om „genade en vrede van God den Vader en onzen Heere Jezus Christus.” Het is een gedeelte van dat Koninkrijk Gods, hetwelk opgericht in het hart, en „rechtvaardigheid, vrede en blijdschap is in den Heiligen Geest.” (Rom. 14 : 17.) Het wordt genoemd „de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat.” (Fil. 4 : 7) ; en de Apostel bidt, dat „God Zijne heiligen mocht vervullen met alle blijdschap en vrede in het gelooven; want „Hij heeft ons tot vrede geroepen.” (1 Cor, 7 : 15.) Hij zelf is de oorzaak en werkmeester des vredes (1 Cor. 14 : 33), en wil, dat dezelve onze harten beheersche en regeere, (Col. 3 : 15.) Het is inderdaad een allerdierbaarste zegen, het **stervens**-lefaat van onzen genadigen Heer, van welken Hij zelf de hoofdsom en het wezen is, en dien Hij komende gepredikt heeft aan ons, die verre waren. (Ef. 2 : 14, 17.) Het is ook de uit verkorene vrucht der rechtvaardiging : „ Gerechtvaardigd zijnde door het geloof hebben wij vrede met God door onzen Heere Jezus Christus.” (Rom. 5 : 1.) In sommige opzichten schijnt het schier de hoogste aller zegeningen: want **zoo** er meer zij te genieten in de liefde, is er meer te bezitten in den vrede, — een rustiger geluk, dat in zijne bedaarde lijdelijkheid schier zoeter is dan de liefde in hare warme dadelijkheid.

Een andere geestelijke zegen, met welken God ons gezegend heeft in den Hemel in **Christus**, is *verzoening* met Hem **zelven**. Hoe sterk, hoe duidelijk, hoe zalig verklaart de Apostel deze levens-waarheid : „**En** Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de booze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleesches, door den dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldigd voor Zich stellen.” (Col. 1 : 21, 22.) En wederom : „**En** al deze dingen zijn uit God, die ons met Zich **zelven** verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.” (2 Cor. 5 : 18.) Rijke genade, wondervolle barmhartigheid, dat God besloten en uitgewerkt heeft de verzoening met Zich **zelven** van vijanden en vreemdelingen. En o, in welk een weg? — Door het kruis! waardoor Hij de vijandschap doodde, die de zonde had ingevoerd: „**En** opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.” (Ef. 2 : 16.)

Hieruit nu volgt een andere zegen, *n.l. nabij gebracht te zijn*, tot God door het bloed van Zijn geliefden Zoon : »Maar nu in Christus Jezus, **zijt** gij, die eertijds verre waart, — en o, hoe

verre ! wie kon verder af geweest zijn dan wij ? nabij geworden door het bloed van Christus," (Ef. 2 : 13.) Zoo erlangen wij toegang tot God: „want door Hem hebben wij beiden (Jood en Heiden) den toegang door éénen Geest tot den Vader." (vs. 18.) Het woord „toegang" zegt vrijheid te hebben tot Hem te naderen met alle heilige vrijmoedigheid, en te komen in zijne tegenwoordigheid met welgevallen. Eigenlijk en letterlijk beteekent het: *inleiding* ; alsof wij bij de hand genomea en geleid werden tot in het hof, om den koning te zien van aangezicht tot aangezicht, en wel met kinderlijke vrees: „In denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem," (Ef. 3 : 12.) Welk een onuitsprekelijke zegen is het toegang te hebben tot God om eenigermate met kinderlijke vrijmoedigheid, heilig vertrouwen en deelende in Zijne genadige gunst, in Zijne tegenwoordigheid te verschijnen ; want zonder dit eenigermate te genieten is alles duisterheid, veroordeeling en dood. Doch onze gezegende Heere opgevaaren in de hoogte, en door het gescheurde voorhangsel Zijns vlesches toegang gevende tot God, zoo mogen wij in het heilige ingaan door bet bloed van Jezus, en onze smeekingen en gebeden nederleggen voor den troon der genade. Hoe gezegend is het eenigermate met vrijmoedigheid in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus, op den verschen en levenden weg, dien Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, Zijn vleesch. (Heb, 10 : 19, 20.)

Maar mag ik niet wel des Apostels woorden hierbij voegen? „En wat zal ik nog meer zeggen? want de tijd zou mij ontbreken, indien ik zou spreken" van al de geestelijke zegeningen, met welke God Zijn volk gezegend heeft in de Hemelen in Christus Jezus.

Van één moet ik evenwel nog gewagen: van de hoofdsom en uitnemenste van *alle — het eeuwige leven*. Dit heeft God beloofd vóór de grondlegging der wereld (Tit. 1 : 2) ; en door het Evangelie geeft Hij deszelven in het hart. En kunnen wij deze niet zeggen letterlijk een geestelijke zegen te zijn in den Hemel ? trouwens, dat is zelfs de grond der bope, ingaande binnen het voorhangsel. (Hebr. 6 : 19.)

Doch ik kom nu tot die treffende en meest nadrukkelijke woorden : „in den Hemel" Gij moet vooral niet vergeten op te merken, dat wij met al die geestelijke zegeningen gezegend zijn in den Hemel, en dat ze derhalve alle veilig opgelegd zijn in Christus, verre boven het bereik van alle aardsche wisselvalligheden, Geen stormen troffen ooit die uitverkorene plaatse : geen golven des tijds sloegen immer verwoesting op dat heerlijke strand. Menigvuldig zijn de stormen, die Gods volk hier beneden heeft door te staan; en de ergste van alle zijn hier

binnen in het hart. Maar deze zegeningen **zijn** geplaatst buiten het bereik van al deze stormen, De wereld met al hare veereende machten, de vervolgingen in al hare vormen, de satan **met** al zijne aanvallen en al zijne verzoeking en kunnen deze zegeningen niet aanraken.

Maar merkt ook op, dat **zij** allen opgelegd zijn in den Persoon *van Christus*, en derhalve zijn waar Hij is — aan de rechterhand **Gods**. Welk **eene** kracht en invloed zouden deze dingen op het hart uitoefenen, wanneer zij door geloof omhelsd werden. Hoe bepaalt zich het geloofsoog op het Voorwerp des geloofs aan de rechterhand des Vaders. Welk een zien **op**, een gelooven in, een toevertrouwen aan, een vasthouden van **den Zone Gods** in de hoogste hemelen, als de groote Hoogepriester over het huis **Gods!** Hoe is deze verrezene, deze verheerlijkte, deze verhoogde Christus het dagelijks, vaak onophoudelijk Voorwerp des geloofs ; en hoe kan **ons** geloof soms **gaan door den sluier van** aardse dingen, **gaande door** de wolken en nevelen die over deze wereld **zich** Uitspreiden, om te komen daarboven tot die gezegende plaats waar onze groote Hoogepriester zit in Zijne Godheid en Zijne menschheid, — Immanuël, God met ons. Hoe kan dit onze genegenheden uithalen tot de dingen, die boven zijn. Dit is de zin en Geest van des Apostels verklaring: „**Indien gij** dan met Christus opgewekt zijt, **zoo** zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is zittende aan de rechterhand des Vaders,” (Col, 3 : 1.) Aanschouwen wij dezen verrezenen, verhoogden, verheerlijkten Jezus, dan zien wij, dat God ons alreeds gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Hem. Hoe zien wij ze, **alzo** begunstigd met een levend geloof, opgelegd in den Persoon van den **opgestanen Zone Gods**, verre boven het bereik van zonde en satan **al** de kwaadwilligheid en haat der wereld. en al de duisternis en verwarring” van ons rampzalig **eigen’** ik. Wanneer wij deze dingen **beschouwen** met het **oog des** geloofs, dan gaat **het** hart uit naar Hem ; in Wien al deze zegeningen zich vereenigen: want al derzelve zaligheid ontstaat uit haar vereenigd zijn met Hem. Wat is liefde zonder den Beminnaar? Wat is de bruid zonder den man? **Zoo** is het natuurlijk, ja **noodzakelijk**, en wij weten en gevoelen, dat in Hem **zijnde** moeten ze van Hem afdalen. **Zij** zijn allen opgelegd in Hem ; **zijloopen** allen in Hem samen ; Hij geeft ze; Hij moet ze alle geven aan **Zijn** arm, nooddruftig volk; en het is, **als** het ware, dubbel aangenaam, dat ze in Hem zijn en van Hem komen. Er is dus **eene** gezegende schakel van gemeenschap gevestigd tusschen den **Heere** en onze zielen, **eene** geestelijke onderhandeling, **eene** heilige samenstemming, en gelijk een **Jacobs** ladder, een open nedergaan : een opklimmen van gebed en genegenheid, van

geloof, hoop en liefde tot den troon van God, en een afdalen van Zijne genadige tegenwoordigheid en gunst in het hart. Wij kunnen niet te veel, noch te vaak, noch te biddend, niet te geloovend, niet te zeer in liefde opzien tot den Heere Jezus Christus aan de rechterhand **Gods**; want Hij is daar onze **Voor-spraak**, onze Priester, onze Vertegenwoordiger, onze Koning. Om te handelen heeft het geloof een Voorwerp noodig tot wien het zich wendt, in wien het gelooft, op wien het steunt, aan wien het kleeft. Zonder dit Voorwerp op hetwelk zijne **oogen** richt schijnt het geloof rond te dwalen zonder besluit, einde of oogmerk; en al zijn arbeid en zwoegen brengt niets in het hart, dan duisternis, dorheid en dood. Maar wanneer het zijn oog vestigt op den Heere van leven en heerlijkheid in de hoogste hemelen, en voortgaat in levende handelingen tot Hem, dan heeft het in Hem wat het kan genieten en omhelzen. En gelijk alle geestelijke zegeningen zijn opgelegd in Hem in de hemelen, **zoo** ontvangen wij uit Zijne volheid dat alles door Zijne bemiddeling — het middelpunt des geloofs. Wij hebben derhalve niet te wroeten of te zwoegen hier beneden, om uit te zoeken en te zien naar zegeningen in ons **zelve**n of anderen, maar wij hebben door het **geloofs-oog** te zien op **elken** geestelijken zegen, die onze ziel **begeeren** kan, **zoals** zij alle opgelegd zijn in de volheid van den verrezen Zoon van God, en door geloof en gebed die te ontvangen uit Zijnen schoot.

En die zegeningen — in de kanteekeniag (Eng.) Hemelsche dingen genoemd, — worden terecht **zoo** genoemd, omdat zij van **eene** Hemelsche natuur zijn, en een **Hemelschen** geur ademen. Hare oorsprong is Hemelsch; want gelijk de stralen van de zon en **de** regen uit de wolken **zoo komen** die zegeningen van den **Hemel** neder: „**Druipt**, gij Hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid.” (Jes. 45 : 8.) „**Gelijk** de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt.” (Jes. 55 : 10.) En gelijk zij van den Hemel nederdalen, **zoo keeren** zij ook derwaarts weder. De Apostel vat ze beide samen in één vers — bewijst ze van **eene** verklaring te zijn: „**Indien** gij dan met Christus opgewekt **zijt**, **zoo** zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is zittende aan de rechterhand **Gods**.” (Col. 3 : 1.) **De dingen** die boven zijn, zijn voorzeker Hemelsche dingen. En is Christus aan **Gods** rechterhand iets anders dan Christus in de Hemelen? Is alles niet Hemelsch waar Hij is, en waarmede Hij te doen heeft? En gebracht in het hart door Goddelijke kracht is er door haar **eene** geschiktheid voor **den** Hemel; en in **denzelve**n haar wezen, element en eeuwig huis.

II. Laat ons nu zoeken aan te wijzen wat **Gods oogmerk**, *einde en zoeken* was in dien zegen met alle geestelijke **zoge-**

ningen. Het was: „opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde.”

God wil ons deelgenooten Zijner heiligheid maken, want „zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien.” Het is onmogelijk voor eene ongeheiligde ziel om in de gewesten der eeuwige zaligheid in te gaan. Daár bewoont een ontoegankelijk licht de heilige Vader, de heilige Zoon, de Heilige Geest — Israël's Drieëenige God, Daar wonen de heilige engelen en de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Heilig is de adem des Hemels, heilig zijn zijne bezigheden: alles is daar eene eeuwige, ongemengde atmosfeer van heiligheid. Tenzij wij dus geschikt zijn gemaakt voor de erve der heiligen in het licht door deelgenootschap aan Gods heiligheid, kunnen wij nooit die Hemelsche Woning beërven; zullen wij nimmer in de tegenwoordigheid Gods verschijnen. In die Hemelsche stad zal „niemand ingaan, die ontreinig, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt.” Johannes zegt ons te zien in een gezicht, „die heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den Hemel, toebereid als eene bruid, die voor haren man versierd is.” (Op. 21 : 2.) De Gemeente wordt hier voorgesteld als eene bruid versierd voor haren man; en opdat zij voor zulk een Bruidegom uitkome, niet slechts in al den geur Zijner heerlijke gerechtigheid, maar naar Zijne belofte, ook in al de schoonheid der heiligheid uit den dauw der dageraad. (Ps. 110 : 3.) Onze eigene heiligheid is ongenoegzaam. De heiligheid, welke God eischt, maar ook zelf geeft, is „zonder vlek.” Maar wie kan van een mensch zeggen, hoe zijn leven en gedrag ook zij, hoedanig ook zijn geestelijk streven zij, hoe Godzalig ook in wandel, hoe zijn omgang zonder opspraak, zijne begeerten vol liefde, zijn leven vol geloof en teederheid zij, — zou hij heilig en zonder vlek voor God kunnen staan? Moet gij dit van uzelfven zeggen? En indien het waar is van u dan is het ook waar van al het volk Gods. — Om hun derhalve die heiligheid te geven, in welke zij vlekkeloos voor God kunnen verschijnen, deed God drie dingen voor hen.

1, Hij heiligde hen zich **zelven**, door hen van alle eeuwigheid af te zonderen en ze te geven aan Zijnen geliefden Zoon, opdat Hij hunne heiligheid zou wezen, Zoo zegt de Heere van Israël: „Uwe schoonheid was volmaakt door Mijne heerlijkheid, die Ik op u gelegd had.” (Ez. 16 : 14.) Daarom worden wij gezegd geheiligd te zijn door den wil des Vaders (Hebr. 10 : 10); en Christus wordt verklaard „ons van God geworden te zijn zoowel tot heiligmaking, als tot wijsheid, rechtvaardigheid en verlossing.” (1 Cor. 1 : 30.) Dit komt overeen met Paulus' woorden: „Want indien de eerstelingen heilig zijn, zoo is ook het deeg heilig; en indien de wortel heilig is, zijn ook de

takken heilig." (Rom. 11 : 16.) Christus is de eersteling, want Hij is de eersteling dergenen, die ontslapen **zijn**" (1 Cor. 15 : 20) ; **en** Christus is de wortel, want Hij is de wortel van Jesse, die staan zal tot een banier der volken." (Jes. 11 : 10.) **Gods** wil beslist alles: God wilde, dat wij heilig zouden zijn, en door dien wil maakte Hij ons heilig. Even gelijk God wilde, dat de aarde aanwezen zou hebben en het geschiedde; **alzo** maakte Hij Zijn volk heilig door de kracht van Zijnen wil; en afgezonderd zijnde tot Hem **zelve**n om een heilig volk te zijn, waren zij geheiligd door den wil des Vaders.

2. Maar ook zijn zij geheiligd door het bloed des Zoons: **„Daarom** heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden." (Hebr. 13 vs. 12.) **Zoo** heiligde Jezus Zijn volk door Zijn eigen bloed, **dat ie**, Hij reinigt hen in zich van alle hunne bezoedelingen, bevrijdt hen van alle schuld, en stelt hen **Gode** zonder vlek en rimpel voor, als volkomen gewasschen in de verzoenende fontein, die **in** Hem geopend is voor alle **zonde en onreinheid**.

3. Maar dit geeft hun nog **geene** persoonlijke heiligheid, heiligheid des harten. Er is derhalve eene heiligheid noodig, welke de Heilige Geest geeft in de wedergeboorte, door hen te vernieuwen in den geest huns gemoeds, hun mededeelende eene nieuwe natuur, en hen inwendig heiligende door het schenken van Goddelijk leven. Dit is de „**nieuwe mens**ch, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld desgenen, die hem geschapen heeft." (1 Cor. 3 vs, 10.)

Wij zien dus dat zij heilig zijn **door** den wil des Vaders door uitverkiezing, heilig door het bloed des Zoons door verlossing, heilig door het werk des Heiligen **Geestes** door **wederbaring**.

En gelijk zij aldus heilig zijn, **zoo** zijn zij ook „**onberispelijk voor Hem**," Als het werk eens Drieënigen **Gods** is alle en elk gedeelte Zijner heiligheid volmaakt, en daarom onberispelijk voor Hem. Volmaakt is zijn eeuwige wil; volmaakt is het werk der verlossing ; volmaakt is het werk der wedergeboorte, **zoo** ver als zij gaat. God aanschouwt Zijn volk in Christus. Schoon Hij onze zonden aanziet en ons deswege kastijdt, nochtans ziet Hij onze personen aan **zoals** wij aangenomen zijn in den Geliefden; en ons aanziende niet in ons **zelve**n, maar in Christus, beschouwt Hij ons onberispelijk voor Hem.

En dat „**in de liefde**," zijne eigene liefde, waarmede Hij ons lief gehad heeft; de liefde, welke Hij zelf in het hart uitstort ; want de liefde is de vervulling **der wet**, en derhalve een **uitnemende** tak van Christelijke heiligheid. En in dien **grooten en heerlijk** ken dag, wanneer Christus, Die ons leven is, verschijnen zal, en **al** zijne heiligen met Hem zullen verschijnen

in heerlijkheid, dan zal de liefde der Gemeente volkomen geworden zijn, en zij zal heilig en onberispelijk staan voor den troon, voor Hem in de liefde.

Hebt gij ooit deze dingen overwogen? Werdt gij ooit daarin geleid, in derzelver beteekenis, geestelijkheid, kracht en **personeele** invloed en uitwerksel? Waarin bestaat uwe Godsdienst? Is het daarin, dat **gij eenige ongestaltelijke** bevindingen kent, of vloeit ze voort uit eene ontdekking van den Zoon van God aan uwe ziel, eene toepassing van **Zijn** bloed, liefde en genade aan uw hart? Leerdet gij ooit opstaan uit de **verontwaardigheid** van u **zelve** tot de goedheid, barmhartigheid en genade **Gods**, zooals die ontdekt is geworden in den Persoon en het werk van Jezus? Werd uwe ziel nooit opgeheven in de armen van barmhartigheid en gedragen op het hart van den levenden Christus? — en vindt **gij** in uw hart den Geest, den zin en genade van Christus, waardoor gij **eenigermate eene** liefelijke genieting ervaardet van de dingen **Gods**? Nu, gij moogt bij herhaling uwe bewijzen beschouwen; neemt zelfs daaruit de beste, als broederlijke liefde, het aannemen der waarheid, de Christelijke wandel, kerkklidmaatschap, en wat ook **Gods** volk van u **zeggen** en denken; — ziet er op en in, hoe goed en Schriftmatig sommigen ook mogen zijn, met dat alles zult gij u weinig boven vrees en twijfeling kunnen verheffen. Gij hebt boven die kenmerken iets noodig als een levend geloof **in** den Zone **Gods**, liefde tot Zijnen naam, hoop binnen het voorhangsel, liefde **Gods** in uw hart uitgestort, Christus ontdekt aan het hart, gemeenschap en **vereeniging** 'met den Zone **Gods**. **Kenmerken** en bewijzen zijn goed op hare **wijze**; zij zijn, naar mijne voorstelling, gelijk mijlsteenen op den weg; wij verblijden ons bij **dezelven** te zien en achten ze aangenaam, vooral wanneer wij vermoeid zijn, Het is goed om te zien, dat de weg, dien wij gaan de rechte is, en **hoe** ver wij daarop gevorderd zijn. Maar men zou zich droevig misleiden, als men den mijlsteen voor zijn huis nam, of zich daarbij ter ruste begaf. Gaat voort, gaat voort; vergenoegt u niet met enkele bewijzen. Laat u niet vergenoegen dan met het bloed van Christus, gesprengd aan uwe consciëntie, de liefde **Gods**, uitgestort in uw hart, vrede en blijdschap in het gelooven, met gezegende beschouwingen van den Zone **Gods als** ons van God geworden tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. En ziet de zaligheid van dit onderwerp; God heeft ons, als **wij** waarlijk **gelooven**, gezegend met alle geestelijke zegeningen in Christus Jezus. Als gij een heilige en geloovige zijt, **zoo** heeft Hij slechts **Zijne** hand- te openen, -om **zoo** wel **de** begeerte van u -als van elke levende te verzadigen. De **zegeningen** zijn allen in Christus; zij zijn alreeds in Hem. Zij moeten ontvangen worden uit Hem ;

en wij ontvangen ze door de hand des geloofs. In plaats dus van neder te zitten en zich te vergenoegen met kenmerken en daarvan zijnen Christus te maken, en ze als uw God te aanbidden, is het niet meer overeenkomstig de bevinding van levende zielen, met het onderwijs van Gods 'Woord, met prediking der Apostelen en alle Godzaligen van alle eeuwen ;— ja, mag ik niet zeggen, zelfs met de verborgene, innerlijkste overtuigingen uwer eigen consciëntie te gaan naar de Hoofdfontein, om uit zijne volheid te ontvangen en reine stroomen uit Hem te drinken, die gezegd heeft : „Zoo iemand dorst heeft, die kome tot Mij, en **drink**. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, **stroom**en des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien ?”

III. Eindelijk, dit alles is in liefelijke overeens *temming met Gods eeuwige verkiezing* van Zijn volk tot de genieting dezer Hemelsche zegeningen : „**Gelijk** Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld.”

Dit vaste, onveranderlijk voornemen Gods geeft vastheid aan de voorwaarde. Vastheid van voorwaarde geeft waarde aan den stand of de goederen. Trouwens wie zou iets willen **koop**en op eene onzekere voorwaarde of onware titel ? Onveranderlijkheid van voorwaarde, vastheid van titel, geeft die vastheid, welke inrichtingen of zaken waarde geven. **Alzo** is het in deze **Goddelijke** dingen : het zijn eeuwige vastheden, niet afhankelijk van de veranderlijke dingen dezea **tijds**, maar bepaald door het volstreckte besluit Gods. Hierin bestaat haar voorname zegen. „**Gelijk** Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging, der wereld.” — Merkt wel op, het heet: *in Hem*,” Alles is in Christus, Indien gij gezegend **zijt** met alle **geestelijke** zegeningen, het is alleen in Christus. Zijt gij uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, het was in Christus, dat gij uitverkoren zijt. Hij is ons Verbonds-Hoofd. Wat wij zijn, zijn wij alleen in Hem. Er is niets in het eigen zelf; daar is **geene** vastheid. Alles hier beneden is wankelend ; alles in betrekking van menschen is onzeker. De zekerheid is bij God; en de onveranderlijkheid van Gods voornemen is onze grond, onze eenigste steun. De leer der uitverkiezing aldus in het hart ontvangen verspreidt een heiligen zegen over de geheele waarheid Gods, dewijl zij er vastheid aan geeft. Het is geen dor leerstuk, dat de menschen gelijk een kaatsbal mogen heen en weder werpen; zij is niet slechts een artikel van eene geloofsbelijdenis, of de theorie voor Godgeleerde studiën. Ook is zij niet een onsaamenhangend, drijvend denkbeeld hier en daar **uit** eenige donkere en onzekere Schrifteksten getrokken. Zij is geen dwaallicht, geen vreemd luchtverschijnsel hechtende op moerassen en vuile grachten, Het is een geregeld licht door God in de

H. Schrift gesteld, gelijk Hij van ouds de hemellichten formeerde om de aarde te verlichten. Daarom verspreidt zij hare stralen over **Gods** geheele waarheid. Want zijn volk is in Christus uitverkoren, **en zoo** kaatst de **verkiezing** al de stralen van de Zon der gerechtigheid terug over elke Evangelie waarheid. Er is geen enkele Evangelische waarheid noch geestelijke zegen, die niet zijne dierbaarheid ontleent van zijne verbinding met den Persoon en werk des Zone **Gods**; en hetgeen waarheid is van alle is van deze waar, dat de zaligheid der uitverkiezing zich ontleent aan Christus.

Maar sommigen zeggen misschien: „**dit is eene** harde rede.” Ja waarlijk is zij moeilijk te gelooven, want ons ongeloovig hart vindt het hard iets te gelooven, dat ons ten goede is, **Wij** gelooven gaarne de bedriegerijen des satans; wij geven een open, een genegen oor aan alles wat ons boos hart opwerpt. Maar **Gods** waarheid te gelooven en daarvan de schoonheid en zaligheid te verstaan, hare levendmakende kracht te gevoelen, en te leven onder haren verblijdenden, zalvenden invloed, is **eene** andere zaak. Doch waar is het leven **onzer** Godsdienst bij het gemis van deze dingen? Neemt, **zoo** gij kunt — God zij geloofd, het is buiten bereik van 's menschenhand ! — neemt dat kostelijk feit weg, dat God de gemeente zegende met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus Jezus; hoe zou onze ziel zegen genieten? Hoe zou ik heden in mijn spreken en gij in het **hooren** een zegen erlangen? Immers, elke belofte ons hart toegepast, elke verheffing van **Gods** aangezicht in tijden van donkerheid en droefenis, elke vrijmoedigheid des gebeds, elk opzien tot en ontvangen uit Christus volheid, alles hangt aan dit groote punt ; de zegeningen waarmede God alreeds ons gezegend heeft in Christus Jezus. Zoodat alles wat wij te doen hebben — en dat is wat groots, en God alleen kan er ons toe bekwamen, — is aan te nemen hetgeen **God**e behaagt heeft **zoo** genadiglijk te geven ; en gelijk Hij ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus, **alzo** hare kracht te gevoelen, hare zoetheid te genieten, en voor ons **zelve**n te bekennen, door de verzegeling-des **Geestes**, dat Hij ons gezegend heeft, ja ons, en dat met leven tot in eeuwigheid.

AMEN.

BLIJVEN IN CHRISTUS.

L EERREDE OVER JOHANNES 15 : 4. „**BLIJFT** IN MIJ EN **IK** IN U. **GELIJKERWIJS** DE RANK GEENE VRUCHT KAN DRAGEN VAN ZICH ZELVE, ZOO ZIJ NIET IN DEN WIJNSTOK BLIJFT, ALZOO OOK GIJ NIET, ZOO GIJ IN MIJ NIET BLIJFT. ”

Hebt **gij** wel eens de bevinding der discipelen **overwogen** in den tijd, toen hun Heer en Meester hier beneden rondwandelde? Voor **mijn** gemoed is in haar veel te **leeren**, en ik mag er bijvoegen, ook zeer veel bemoedigends.

Aan den **eenen** kant moet **gij** opmerken, *hoe onkundig zij* waren ten aanzien van de natuur van Christus Koninkrijk! Twee van de meest geliefden begeerden van Hem, dat zij mochten zitten, de een aan Zijne rechter- en de andere aan Zijne linkerhand, in Zijne heerlijkheid, Welk **eene onkennis** verraadde die bede bij hen **opzichts** den waren aard van Zijn geestelijk Koninkrijk, alsof daar sprake kon zijn van eene rechter- en eene linkerhand! Merkt ook op hun ongelooft. Hoe geduriglijk heeft de Heere hen te berispen met het : „**Waar** is uw geloof?” — en : „**O**, **gij** kleingelooften !” Herinnert **u** daarenboven hunne *vleeschelijkheid en wereldschgezindheid*. Hoe begeerden twee van hen bij zekere gelegenheid, dat hun Meester hun zou veroorloven vuur van den Hemel **te begeeren** ter verdelging Zijner vijanden ; en ziet, zoodra ontdekt zich niet een groot gevaar, of „zij verlaten Hem allen en vlieden.” Ik voor mij vind het zeer leerzaam en bemoedigend **zoo** hunne zwakheid, onkunde en ongelooft te **aanschouwen**.

Wij sloegen ben vluchtigen blik op de schaduwzijde van het ingestelde onderzoek; wij schetsten, wie de discipelen in zich **zelve**n waren. Beschouwen wij nu eene andere zijde van hun karakter, en letten we op het werk des **Geestes** aan hun harte. Immers, hoewel zij, gelijk wij zagen, onwetende, ongelooft, zwak en wereldschgezind waren ; nochtans waren onderscheidene **merkteekenen** van des **Geestes** onderwijzing in hen. Let b.v. op hun *geloof*. Hoort wat Petrus **zeide**, sprekende in aller naam : „**Wij** hebben *geloofd* en bekend, dat **gij** zijt de Christus, de Zoon des levenden **Gods**.” (Joh. 6 : 69.) Merkt op hunne *liefde*. Bij zekere gelegenheid gevoelde Thomas, de meest ongelooft van allen, zulk eene liefde tot den Verlosser in zijne ziel ontbranden, dat **hij** tot zijne medediscipelen **zeide** : „**Laat** ons met

Hem gaan (n.l. in Judéa) opdat wij met Hem sterven." (Joh. 11 : 16.) Ziet ook op hunne *oprechtheid*. Hoe kleefden zij den Heere aan door kwaad gerucht en goed gerucht; keerende hunnen rug naar de wereld, alles opgevende wat de natuur liefkoost, en Jezus volgende in het enge en nauwe pad, dat ten eeuwigten leven leidt ! Vergeet ook hunne *lijdzzaamheid* niet; gelijk de Heere tot hen zeide: „Gij zijt degenen, die met **Mij** steeds gebleven zijt in Mijne verzoeken." (Luk. 22 : 28.)

Ik stel deze beide zijden voor, omdat er ook thans velen van des Heeren kinderen zijn, die in denzelfden staat en rang van bevinding zijn als waarin de discipelen waren ten tijde van Christus verkeer op aarde. Het moet hen derhalve bemoedigend zijn, dat zij bij al hunne gebreken, wangestalten en zwakheden als die der discipelen, toch nog hartelijke en ware volgelingen des Lams kunnen wezen,

Merkt ook op, hoe de Heere met hen handelt als een liefderijk Vader. Het is zoo, zij gaven Hem oorzaak om hen te bestraffen ; maar hoe teederlijk deed **Hij dat**, — hoe leidde **Hij hen stap voor stap, van genade tot genade; en hoe opende Hij** van tijd tot tijd hun de schatten van Zijn liefhebbend hart ! In dien nacht, dien zwarten nacht, toen de Heere in de hand der zondaren overgegeven werd, toen in het bijzonder sprak **Hij tot hen alles**, wat in Zijn hart was. Tot hiertoe had Hij hen „dienstknechten" genoemd; **Hij wilde dien titel nu veranderen, en hen voortaan „vrienden" noemen ; en als Zijne vrienden wilde Hij hun Zijn beminnenden boezem openen.**

In het hoofdstuk, dat voor ons ligt, spreekt Hij van Zich **zelve** als het **eenige** Hoofd van alle **invloeiing** : „Ik ben de ware Wijnstok." Hij zegt hun ook, wat *zij* waren **in** Hem, zoowel als wat *Hij* was voor hen. „Ik ben de Wijnstok **en gij zijt de ranken.**" En dezelfde waarheid verklaart Hij in onze tekstwoorden : „**Blijft in Mij, en Ik in u.** Gelijkerwijs de rank **geene vrucht kan dragen zoo zij niet in den wijnstok blijft, alzoo ook gij niet, zoo gij in Mij niet blijft.**"

Twee dingen moeten wij in deze woorden opmerken. *Voor- eerst, de verklaring*, die de Heere hun doet: „**Blijft in Mij en Ik in u.**"

Ten tweeden, de reden, welke de Heere daarvan geeft: **dat zij door dit te betrachten alleen vruchten konden voortbrengen, tot Zijne eer.**

I. -Doch alvorens tot iemand gezegd kan worden: *Blijf in Christus*, moet hij stand hebben in Christus. Zelfs de uitdrukking : „Blijft in Mij," geeft noodzakelijk **eene vereeniging** met Jezus te kennen, Deze vereeniging nu met Christus hebben wij op drieërlei wijze te verstaan. Vooreerst is er **eene eeuwige vereeniging**, die de Kerk met Christus had voor den **aanvang der**

wereld. **Vervolgens is er eene levende vereeniging, welke 'plaats** neemt tusschen Christus en de geloovige ziel, wanneer de Heilige Geest het geloof verwekt in het hart. **Ten derden is er eene gemeenschap** met den Heere Jezus Christus, voortspruitende uit deze levende **vereeniging**.

Dit is Gods orde, **naar welke** het in Zijn eeuwig gemoed ligt. Maar het is **zoo** niet met betrekking tot den weg langs welchen wij er kennis aan erlangen. Wij zien niet eerst onze eeuwige vereeniging met **Christus**, om daarna te komen tot de leven & **geloofsvereeniging**, en met geheel Goddelijke gemeenschap te eindigen. De weg in welchen wij deze dingen deelachtig worden, is, **eerst** ons **zelfen** te gevoelen „**zonder Christus**,” door de zonde van alle gemeenschap met Hem afgesneden te zijn; vervolgens door een werk der genade aan de ziel gebracht te worden tot het geloof in Zijnen naam, en dus eene levende vereeniging met Hem te verkrijgen; en van uit deze **vereeniging ontspringt** eene levende **gemeenschap**; en daaruit ontstaat eindelijk eene erkentenis van eene eeuwige vereeniging.

Doch het zal van belang **zijn** deze dingen meer bijzonder te behandelen: het zijn levenswaarheden van het grootste **aanbelang** waarover wij niet lichtelijk mogen gaan of haastelijk voor bij snellen; want ons eeuwige staat hangt er van af **zoo**-wel, als onze bewijzen, hetzij wij naar een **eeuwig** wel of een **eeuwig** wee gaan.

Hoedanig is dan de Schriftuurlijke beschrijving? (want door en met de Schrift moeten wij staan of vallen) — wat zegt Gods Woord van den staat van een kind Gods alvorens hij gebracht is tot het geloof in den Heere Jezus Christus? — „Dood in zonden en misdaden. Zonder Christus, vervreemd van het burgerschap **Israëls**, en vreemdelingen van de verbonden der **belofte, geene** hoop hebbende, en **zonder God** in de wereld.” (Eph. 2 : 1, 12.) Is dit nu de beschrijving, die de Heilige Geest gegeven heeft ook van **den** uitverkorenen in zijnen natuurstaat, (**en de** bevinding van elke Goddelijk onderwezene ziel geeft getuigenis aan -den Heiligen Geest, dat Hij in dergelijke beschrijving van hunnen staat de waarheid nederstelde), moet er dan niet eene machtige omkeering plaats grijpen in de ziel, voor zij gebracht wordt tot het geloof in Christus, en **alzo** tot **het genot eener** levende **vereeniging** met Hem? Wie zijn wij van natuur? Zijn wij niet vastgeklonken en nauw verbonden **aan de wereld**, aan het zin- en zienlijke, aan onze eigene gerechtigheid, en aan alles wat God haat **met** een volkomen haat? Moet **er** derhalve niet **eene** scheiding plaats hebben van deze eerste mannen, opdat wij eens anderen zouden worden, namelijk van Hem, die van de **dooden** is opgestaan, opdat wij **Gode** vruchten zouden dragen? Moet niet het tweesnijdend scherp

zwaard van Gods Woord deze nauwe vereeniging met de wereld, met het zien- en zinlijke, met onze eigengerechtigheid en met de wet breken? Voorzeker. Voor wij in kennis kunnen gebracht worden en **eene** levende vereeniging erlangen met **Christus**, of **eene** geestelijke gemeenschap met Zijne genadige Majesteit genieten, moet het scherpe mes tusschen ons en het eigen ik, ons en de wet, ons en onze eigen gerechtigheid, ons en onze eigen vleeschelijke gehoorzaamheid doorgaan ; en ons dus ten **eenemaal** afscheiden van deze dingen, om ons te brengen tot **eene vereeniging** met Christus, welke wij nooit kunnen hebben **zoolang** wij kleven aan deze vergankelijke dingen, op welke de eeuwige toorn **Gods** rust, En meent niet of dit geen pijnlijke werking is? Dat scherpe mes kan niet zonder gevolg doorgaan tusschen **ons** en de wereld, ons en onze **vleeschelijke** gehoorzaamheid, ons en onze eigengerechtigheid, ons en dien afgod van ons eigen ik, dien wij **zoo** zeer liefkozen en zulke vrome aanbedding en lof toebrengen, — zou het **geene merkteekenen** en wonden aan ons **vleesch** achterlaten, of **eenige** bijtende en scherpe gevoelens veroorzaken? Voorzeker, en zij die ondervinding hebben van deze dingen, weten het maar al te zeer. Maar hoe **onvermijdelijk** noodzakelijk, hoe volstrekt **onvermijdelijk** is deze werking in de hand des **Geestes**, om ons van het eigen zelf te ontdoen; opdat wij vereeniging, **eene** levende vereeniging zouden hebben met den Heere Jezus Christus. Trouwens, Christus en het eigen ik laten **zich** niet **vereenigen**. Christus gerechtigheid en onze eigene gerechtigheid.; de liefde **Gods** en de liefde der wereld; de aanbedding van Jezus en de aanbedding van de afgoden, het bewonderen van ons **zelve**n en de bewondering van Hem — neen, dat kan tegelijk niet op **éenen** troon zetelen. Het eigen ik moet tot puinhoopen gebracht worden vóór dat Jezus daadwerkelijk in het hart wordt verheven, Daar moet **eene algeheele** afscheiding **zijn** van alles waar de natuur aan kleeft, alvorens **eene** levende vereeniging met den Heere Jezus Christus kan plaat8 grijpen. Daarom moet des **Heeren** volk vaak **zoo** vele oefeningen, strijd, verwarring, krachtige verzoeken, veelvuldige gewaarwordingen, diepe verdrukkingen ondergaan, opdat zij in zich **zelve**n ontworteld zouden worden, van vat tot vat uitgeledigd, opdat zij door een levend geloof gebracht zouden worden tot **eene** levende vereeniging met den Heere Jezus Christus.

En is dit nu genoeg? — O neen, er is meer noodig. Al onze oefeningen, overtuigingen, verdrukkingen, beproevingen, verzoeken — al werden ze verduizendvoudigd — zij kunnen ons **geene** levende vereeniging met Christus geven. Dit kunnen wij dagelijks ervaren. Hoe velen zien wij zuchten en **hooren** **wij** kermen onder beproevingen en kommer, die nochtans **geene**

levende vereeniging schijnen te hebben met het Lam Gods. Er is derhalve een ander proces noodzakelijk. De gezegende Geest moet ons niet alleen afsnijden van ons **zelve**, maar ons ook eene levende vereeniging met den Heere Jezus Christus geven. En hoe doet Hij dit? — **Dat** doet Hij door Christus aan onze zielen bekend **te** maken ; door Zijne heerlijkheid ons **eeniger**-mate te ontvouwen. **Was** dit ook niet de-weg, in welken de discipelen eene levende **vereeniging** met Christus hadden? Niet het verlaten der vischnetten gaf Petrus eene levende **vereening** met Christus; niet hun uitgaan van de wereld stelde hen met Hem in **eene** levende vereeniging ; niet hun prediken van het Evangelie, noch het doen van wonderen door hunne handen, gaf hun **eene** levende vereeniging met Christus, Deed Judas **niet** deze zelfde dingen **zoowel als** de andere discipelen? — Maar het was **zoals de** Apostel spreekt: (Joh. 1 : 14.) „ Wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des **eeniggeborenen** van den Vader, vol van genade en waarheid.” Dit geeft hun eene levende vereeniging met Christus. Wanneer **wij** **nimmer** met het **geloofsoog Jezus zagen**, als de Zoon van God, en „Zijne heerlijkheid aanschouwden, **eene** heerlijkheid als des **eeniggeborenen** van den Vader,” en gevoelden de werkingen des levenden **geloofs** in onzen boezem, waardoor die gezegende Verlosser werd omhelsd en aangegrepen, — wat wij ook mogen zeggen van onzen Godsdienst, hoe hoog wij haar ook mogen teekenen, of hoe zeer anderen haar mogen achten en **waarddeeren**, wij hebben alsnog geen levend bewijs **onzer** vereeniging met Jezus.

Laten deze beide zaken wel overwogen worden bij uwe bevinding. Dat de satan ons niet misleide in deze zaak. Twee handelingen zijn onvermijdelijk noodzakelijk door te gaan: de eene, eene afscheiding van het eigen zelf, voortgebracht door de scherpe snede van Gods Woord in de consciëntie ; de andere, **eene** levende vereeniging met Jezus, door de handelingen van dat levende geloof, hetwelk de Heilige Geest alleen in de ziel kan werken.

Uit deze levende vereeniging nu vloeit voort **gemeenschap** met Hem, „**Blijft** in Mij en Ik in u.” Maar hoe zullen wij in Christus blijven **zoo** wij niet eerst met Hem vereenigd zijn geworden ? Des **Heeren** woorden veronderstellen duidelijk, dat de discipelen deze vereeniging met Hem hadden, Hij zegt: „**blijft** in Mij,” zooals gij alreeds in Mij **zijt**; gelijk in vs. 9 : „**Volhardt** — **blijft** in deze Mijne liefde,” Maar o vele dingen stellen zich tegen dat blijven in Christus! Laat ons **eenige derzelve** noemen.

Ongeloof — *de kracht des ongeloofs*, welk een vijand! welk een ellendig beletsel is dit voor het blijven in Christus! Wat